

Açık Kalp Pazarı

— GürhanGürses · 04 Kasım 2014

Adam yüreği elinde pazarda tezgahın başında duruyordu.
"Kalbe gel!" diyordu. 'Tek sevmiş ama iyi sevmiş bir kalp bu!' diye bağıyordu.
Bir kara boşluk vardı sol yanında, gözlerinde umutsuzluk, sözlerinde hoşnutsuzluk saklıydı.
Kalp pazarındaydı.
Azar azar canı çekiliyordu adamın, aşkı tükeniyordu.
Bu dünyada aşk namına tek sermayesi kalbiydi.
Sıfırı tüketmişti oysa!
Aşka inanmıyordu artık.
Terk'ten geliyordu, hüzn'den ve göz yaşı'ndan.
Bugüne kadar neler geçmemişti başından!
Oysa kalp yenilerdi kendisini;taze bir oksijen bulmasın, bir tatlı söz, bir içten bakış...

Tezgahı öyle yumuşacık değildi, sıcacık ve kalabalık...
Kalbi alışık değildi ipek yataklara, sıcacık yorganlara.
Hep taşlıktaydı sol tarafta çarptığı müddetçe, yalnızlıkta ve soğuktaydı.
Sarılmaya hasretti başka bir kalbe, başka bir kalbin çarpımına muhtaçtı, açtı onu sarıp sarmalayacak her atıma!

Kalbin sahibi olan adam çok yorulmuştu artık.
Çok vurgun yemişti aşkta!
Üzgündü daima.
Durgundu.
Aşk defteri kapanmıştı hesabına göre, bir daha sevmeyecekti belki de sevilmeden gidecekti bu dünyadan.Açık kalp pazarındaydı adam, yerdı daha önce hep azarı. Bu yüzden aşka yoktu nazarı.

Bir kalp değişikliği iyi gelirdi ona, kalp sökümü öyle kolay değildi oysa.
Hasat mevsimi değildi kalp bozumuydu olan.
Yaşanmış olan her ne varsa yok olurdu bir anda.
Hissiz bir hale bürünürdü kalbi sökülen, cansız ve kalpsiz...
Dolaşırdu sonsuza değin sevmeden, sevilmeden, ölmeden ölürdü bir bakıma, gökyüzünün maviliği altında defnedilirdi bir büyük boşluğa.
Papatyalar açardı, ama adam anlamazdı bir daha neden o kadar sevdiğini papatyaları, neden kokladığını doyasıya, neden papatya topladığını...
Kalbi o kadar yaralıydı ki müşteri çıkar mıydı, bir ihtimal!
Kalbin elde kalması büyük ihtimal!

İnleyen bir sesle tekrar bağırdı ahaliye:

- Kalbe gel, aşkı her noktasına kadar yaşamış bir kalp bu! diye.

Aşkın izleri vardı kalbin üzerinde.

Dağ dağ olmuştu her noktası.

Sevgilinin göz izi vardı yer yer, söz izi vardı hep!

Gidişlerin atmış olduğu çentikler derindi ve tazeydi.

Sitemlerin olduğu yerler sıyrık sıyrıktı.

- Kalbe gel, dedi zayıf ve umutsuz bir sesle.

Terliyordu, yoruluyordu, nefesi kesiliyordu artık.

- Kalbe gel hem de bedava! dedi cılız bir tonda.

Sahibinden ilk el, çok sevmiş yok sevilmiş. Sahibine getirisi olmamış ama sevdiğine çarpmış sürekli. Deli gibi ona atmış, ritmini onunla bulmuş oysa onsuz ritmini bozmuş.

Adam ağlamaya başladı, yürek yarası tazelendi belki.

Aklına geldi hayal meyal mutlu olduğu nadir anlar!

Bir kadın yaklaştı, gözleri uçurumdu.

Sözleri paramparçaydı.

Mezardan çıkmış da gelmişti, aşktan...

Adam başını kaldırdı, kadına baktı ve kaldı öylece!

Göz göze geldiler, sol taraflarındaki iki büyük boşluk karşı karşıya geldi.

Çok sonra:

- Tezgahında bana da yer var mı? dedi kadın titrek bir sesle. Kalbini çıkartıp koydu tezgahın üzerine.

-Tabi ki ,dedi adam büyük bir nezaketle. Neden olmasın aynıyız neticede! dedi adam heyecanla.Nabızı atmaya başlamıştı, kanı akmaya, sesi çıkmaya...

İki yaralı kalp aynı tezgahta atmaya başladı yeniden, rengini bulmaya, izlerini silmeye. Müşteriler çoğalmaya başladı birden.

Aşka atan kalbe dönüştüler, aşka kanat çırpan...

Kadın ve adamın yüzüne ilk defa güneş değdi.

Güller açmaya başladı.

Kalpler bir oldu.

İstediler ki kimse almasın kalplerini.

Müşteri çıkmasın hiç.

O kadar gelen oldu ki kalplerine, o kadar inceleyen oldu ki kalplerini Allah'ın takdiri işte, kimse almaya cesaret edemedi y a da akıl edemedi.

Kader olsa gerek, alna yazılan başa gelir ve yaşanır.

Akşam vakti toplanırken kalp tezgahı, adam kadının kalbini aldı, kadın da adamın kalbini çaldı. Güldüler ilk defa, mutlu oldular. Açık kalp pazarında birbirlerini buldular. Mutlu bir şekilde kalp kalbe gittiler.